

INGEZONDEN.

UIT DE PRACTIJK DER MEDISCHE CONTRÔLE.

Het is mij gebleken, dat mijn artikel in het *N. T. v. Geneeskunde* 12 Juli j.l. onder bovenstaanden titel aanleiding heeft gegeven tot een misverstand, daarom acht ik een korte aanvulling op zijn plaats.

Immers, en de belangstellende lezers zullen zich dat herinneren, is mijn bedoeling geweest, juist wegens het algemeen belang bij de invoering der Ziektewet — de opvattingen van collega SNOECK HENKEMANS te bestrijden. Daarom vermeldde ik tal van voorbeelden, die ik in een 15-jarige ervaring had opgedaan bij de contrôle, welke zich uitgestrekt heeft over tal van categorieën der bevolking (eenige fabrieken, verzekerden bij ziekteverzekeringen en bedrijfsverenigingen, militairen, ambtenaren enz.). In het bijzonder heeft mijn bewering, dat een zeker percentage der bevolking door ziekte voordeelen tracht te verkrijgen en dat dit percentage grooter is, dan men veelal vermoedt — ergernis verwekt. Men heeft hieruit gedestilleerd, dat ik het grootste gedeelte van alle arbeiders en beambten als aggravant en simulant beschouw, en op dit uit de lucht gegrepen stokpaardje is men gaan doordraven.

Wat is echter het geval? Indien men normaal het percentage zieken, dat gemiddeld aanwezig is, op ongeveer 2 à 3 pCt. stelt, dan vormen deze 2 à 3 pCt. het aantal menschen, dat de medicus slechts ziet.

Indien nu de ervaring van ieder controleerend arts leert, dat na ernstig onderzoek en overleg met den behandelenden collega van dit getal weer een percentage als niet ziek, althans niet als arbeidsongeschikt beschouwd moet worden, dan beteekent dit nu toch allerminst, dat het grootste gedeelte der geheele arbeidende bevolking reeds bij voorbaat als simulant moet worden beschouwd.

Integendeel, het is mij heel goed bekend, evenals ieder ander, dat het overgrote deel der arbeiders het werken nog niet als een plaag, maar als een zegen beschouwt, het lied van den arbeid is gelukkig nog niet verstomd.

Het mag echter in bepaalde kringen als handig beschouwd worden om een tegenstander eerst moeningen in de schoenen te schuiven, die hij niet heeft en niet geuit heeft, en dan die meening zelf weer te gaan bestrijden; het is echter erg naif te denken, dat nu iedereen daarin loopt.

Het algemeen belang, ook dat van de arbeidende klasse zelf, brengt mede, dat een juiste contrôle het succes helpt bevorderen der ziekteverzekering; dat is een quaestie van millioenen en millioenen en de ziektecontrôle zal een der argumenten zijn om uit te maken of de nieuwe Ziektewet als een zegen of een ramp voor ons volk moet worden beschouwd. Ik stip in het voorbijgaan nog even aan, dat een medische controleur in de eerste plaats medicus, pas daarna controleur is en dat de humaniteit in dezen het laatste woord heeft.

In Noord-Frankrijk is echter een enorme werkstaking gekomen, alleen en uitsluitend door de sociale verzekeringswetten, in Engeland spreekt men reeds van de crisis in de Britsche ziekteverzekering (*The Lancet* van 3 Mei). In Duitschland vermaant de Ortskrankenkasse der metselaars te Berlijn haar leden, in hun eigen belang de artsen niet te bedriegen. „Bestrijd diegenen in uw rijen”.

Het gemeentelijk jaarverslag te Amsterdam over 1928 deelt mede, dat het ziektecijfer der vastaangestelden 3.5 pCt. en dat der tijdelijk aangestelden slechts 2.3 pCt. bedraagt.

Niemand minder dan HEIJERMANS schrijft in „*Willen is Kunnen*” van 15 October 1927: Opwekking en versterking der wilskracht is een gewichtige taak voor artsen en patiënten, en dat rustkuren vaak meer nadeel dan voordeel kunnen geven.

En daarom is het ook in ons land ons aller plicht, ook van de vakverenigingen, mede te werken tot een goede uitvoering der moderne sociale wetgeving, in casu de Ziektewet. Of anonyme insinuaties en miskenningen van bedoelingen tot dit doel zullen bijdragen, meen ik ernstig te moeten betwijfelen.

Utrecht, 6 September 1930.

G. A. PRINS,